

เอกสารการวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การวิจัยเกี่ยวกับเรื่องการวิเคราะห์ วิทยานิพนธ์มหาบัณฑิตสาขาพลศึกษาในประเทศไทยนั้น ยังไม่มีผู้ใดศึกษาวิจัยมาก่อน มีแต่การวิเคราะห์วิทยานิพนธ์ในสาขาวิชาอื่น กล่าวคือ ในปีการศึกษา ๒๕๐๗ จารุณี เทียรตระกูล ได้ทำการวิจัยเรื่อง "การวิเคราะห์วิทยานิพนธ์สาขาสังคมศาสตร์ของนิสิตนักศึกษาในสถาบันการศึกษาระดับสูงของประเทศไทย พ.ศ. ๒๕๐๒ - ๒๕๐๖" โดยทำการศึกษาระดับปริญญาโท ๓ แห่ง คือ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ และมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ รวม ๖๔ เล่ม เพื่อที่จะศึกษานิสิตนักศึกษาระดับปริญญาโท คณะใดทำวิทยานิพนธ์ทางด้านนี้มากที่สุด ผู้วิจัยเป็นนักศึกษาระดับปริญญาโท ปี พ.ศ. ๒๕๐๖ ได้มีการทำมากที่สุด เพศผู้ทำวิทยานิพนธ์ และความยาวของวิทยานิพนธ์โดยเฉลี่ยมีกี่หน้า ผลปรากฏว่า

๑. สถาบันที่มีวิทยานิพนธ์ทางสังคมศาสตร์มากที่สุด คือ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ คณะรัฐประศาสนศาสตร์
๒. ผู้วิจัยเป็นนักศึกษาระดับปริญญาโท มากกว่า ระดับปริญญาตรี สำหรับมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ผู้ทำการวิจัยเป็นนักศึกษาระดับปริญญาโททั้งหมด จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ผู้ทำการวิจัยมีทั้งระดับปริญญาโท และปริญญาตรี ส่วนมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์นั้น ผู้ทำการวิจัยเป็นนักศึกษาระดับปริญญาตรีทั้งหมด
๓. ปีที่มีการทำวิทยานิพนธ์ทางสังคมศาสตร์ มากที่สุด คือ ปี พ.ศ. ๒๕๐๕ แต่เมื่อพิจารณาโดยแยกสถาบันแล้ว จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยมีผู้ทำการวิจัยมากที่สุดในปี พ.ศ. ๒๕๐๖ ส่วนมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์และมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์มีผู้ทำการวิจัยมากที่สุดในปี พ.ศ. ๒๕๐๕
๔. นิสิตนักศึกษาชาย ทำวิทยานิพนธ์ทางสังคมศาสตร์มากกว่า นิสิตนักศึกษา

๕. ความยาวของวิทยานิพนธ์ในจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย โดยเฉลี่ยมีจำนวนหน้าระหว่าง ๒๒๑ - ๒๔๐ หน้ามากที่สุด มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ มีจำนวนหน้าระหว่าง ๑๔๑ - ๑๖๐ หน้ามากที่สุด ส่วนมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์มีจำนวนหน้าระหว่าง ๔๐ - ๕๐ หน้ามากที่สุด

ในปีการศึกษาเดียวกัน ศรีสว่าง กริชพิทยาวุฑฒ์ ไล้ทำการวิจัยเรื่อง "การวิเคราะห์วิทยานิพนธ์ทางการศึกษาของนิสิตนักศึกษาในประเทศไทย พ.ศ.๒๕๐๒ - ๒๕๐๖" ผู้วิจัยได้ศึกษาวิทยานิพนธ์ทางการศึกษาของนิสิตนักศึกษาระดับปริญญาบัณฑิตและปริญญาโทในสถาบันการศึกษา ๔ แห่ง คือ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ และวิทยาลัยวิชาการศึกษาประสานมิตร เพื่อศึกษาว่าสถาบันการศึกษากังกล่าว ทำวิทยานิพนธ์เกี่ยวกับการศึกษาสาขาใดบ้าง ผู้ทำเป็นนักศึกษาระดับปริญญาโท มีจำนวนเท่าใด การวิจัยใช้วิธีวิจัยประเภทใด ปี พ.ศ. ไล้มีการทำวิทยานิพนธ์ทางด้านนี้มากที่สุด เพศของผู้ทำ จำนวนหน้าของวิทยานิพนธ์ ผลปรากฏว่า

๑. ผู้ทำวิทยานิพนธ์เป็นเพศหญิงมากกว่าเพศชาย คือเพศหญิงร้อยละ ๖๖.๕๔
เพศชายร้อยละ ๓๓.๐๖

๒. ปีที่มีการทำวิทยานิพนธ์มากที่สุด คือในปี พ.ศ.๒๕๐๖ คิดเป็นร้อยละ ๓๖.๔๗
รองลงมา คือ ปี พ.ศ.๒๕๐๕ คิดเป็นร้อยละ ๒๖.๓๘

๓. ผู้ทำวิทยานิพนธ์เป็นนักศึกษาระดับปริญญาตรีมากกว่าระดับปริญญาโท คือระดับปริญญาตรี มีร้อยละ ๕๐.๘๖ ระดับปริญญาโทมีร้อยละ ๑๕.๕๘

๔. จำนวนหน้าของวิทยานิพนธ์ ปรากฏว่ามีจำนวนระหว่าง ๖๑ - ๕๐ หน้ามากที่สุด คิดเป็นร้อยละ ๔๕.๔๕ รองลงมาอยู่ระหว่าง ๓๑ - ๖๐ หน้า คิดเป็นร้อยละ ๒๕.๑๗

๕. วิธีการในการวิจัย ใช้วิธีวิจัยเชิงบรรยายมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ ๔๔.๖๒
รองลงมา คือ วิธีวิจัยเชิงทดลอง คิดเป็นร้อยละ ๕.๐๘

000713

จารุณี เตียตระกูล, "การวิเคราะห์วิทยานิพนธ์สาขาสังคมศาสตร์ของนิสิตนักศึกษาในสถาบันการศึกษาชั้นสูงของประเทศไทย พ.ศ.๒๕๐๒ - ๒๕๐๖" (วิทยานิพนธ์ปริญญาบัณฑิต คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ๒๕๐๓) , หน้า ๒๖.

๖. การจัดแบ่งวิทยานิพนธ์ตามสาขาวิชา มีผู้เขียนวิทยานิพนธ์ในสาขานิติศึกษามากที่สุด คิดเป็นร้อยละ ๓๕.๘๕ รองลงมาคือ สาขาบริหารการศึกษา คิดเป็นร้อยละ ๓๑.๘๖ คณะที่ทำวิทยานิพนธ์มากที่สุดทุกสาขาวิชาได้แก่คณะครุศาสตร์ คิดเป็นร้อยละ ๗๕.๗๒ รองลงมาคือ วิทยาลัยวิชาการศึกษาประสานมิตร คิดเป็นร้อยละ ๑๘.๖๗

ในปี พ.ศ.๒๕๑๓ พัชรี คุราประยูร ได้ทำการวิจัยเรื่อง "การวิเคราะห์วิทยานิพนธ์ทางการศึกษาระดับปริญญาโททางด้านจิตของนิสิตนักศึกษาในประเทศไทยถึงปี พ.ศ.๒๕๑๑" โดยมีวัตถุประสงค์ที่จะวิเคราะห์ว่าในการเขียนวิทยานิพนธ์นั้นนิสิตนักศึกษานิยมใช้ระเบียบวิธีวิจัยแบบใด วัตถุประสงค์ของการวิจัย วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูลระเบียบวิธีทางสถิติ และเนื้อเรื่องประเภทใดมากกว่ากันอย่างไร โดยทำการวิเคราะห์จากวิทยานิพนธ์ในจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ๑๓๖ เล่ม วิทยาลัยวิชาการศึกษาประสานมิตร ๑๑๕ เล่ม มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ๑๓ เล่ม และสถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์ ๒๔ เล่ม รวมทั้งสิ้น ๒๘๘ เล่ม ผลปรากฏว่า

๑. จำนวนสองในสามของวิทยานิพนธ์ระดับปริญญาโททางด้านจิตใช้ระเบียบวิธีวิจัยเชิงบรรยาย
๒. จำนวนสองในสามของวิทยานิพนธ์เป็นการวิจัยประยุกต์
๓. วิธีรวบรวมข้อมูลที่นิยมใช้ คือ แบบสอบถาม ซึ่งมากกว่าเทคนิคอื่นเล็กน้อย
๔. มีจำนวนวิทยานิพนธ์มากกว่าครึ่งที่มีการใช้ระเบียบวิธีทางสถิติสูงถึงขั้นทดสอบความมีนัยสำคัญ

ศรีสว่าง กริชพิทยาคุณ, "การวิเคราะห์วิทยานิพนธ์ทางการศึกษาระดับปริญญาโททางด้านจิตของนิสิตนักศึกษาในประเทศไทย ปี พ.ศ.๒๕๐๒ - ๒๕๐๖." (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทด้านจิต คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ๒๕๐๗), หน้า ๒๔

๕. เนื้อเรื่องของวิทยานิพนธ์หนักไปในสาขาจิตวิทยาและการแนะแนวมากกว่า สาขาวิชาอื่น ๆ

ในปีการศึกษา ๒๕๒๐ ภรณ์ ศิริโชติ ได้ทำการวิจัยเรื่อง "การวิเคราะห์วิทยานิพนธ์ สาขาวิชาบรรณารักษศาสตร์ บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ปีการศึกษา ๒๕๐๘ - ๒๕๑๕" โดยผู้วิจัยมีจุดมุ่งหมายเพื่อวิเคราะห์วิทยานิพนธ์สาขาบรรณารักษศาสตร์ จำนวนทั้งสิ้น ๗๐ เล่ม เพื่อศึกษาถึงวัตถุประสงค์ของการวิจัย วิธีวิจัย และระเบียบวิธีสถิติที่ผู้เขียนวิทยานิพนธ์ แต่ละคน ใช้ในงานวิจัยของตน รวมทั้งศึกษาขอบเขตเนื้อหา งานวิจัยทางบรรณารักษศาสตร์ และประเมิน ข้อดีและข้อบกพร่องของวิทยานิพนธ์ดังกล่าว ตลอดจนศึกษาความเหมาะสมในการใช้วิทยานิพนธ์ ประกอบการเรียนการสอนวิชาบรรณารักษศาสตร์ชั้นปริญญาโทบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ผลปรากฏว่า

ผู้สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาโทบัณฑิต สาขาบรรณารักษศาสตร์ บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยส่วนใหญ่เป็นหญิง คิดเป็นร้อยละ ๘๒.๘๖ ในการวิจัยมีจุดประสงค์เพื่อ ใช้แก้ปัญหาและปรับปรุงงานมากที่สุดคิดเป็นร้อยละ ๖๐ สำหรับวิธีวิจัยของวิทยานิพนธ์ ใช้ วิธีวิจัยแบบสำรวจมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ ๔๐ ส่วนระเบียบวิธีสถิติที่นิยมใช้สถิติขั้นพื้นฐานช่วย ในการวิจัยมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ ๖๔.๘๗ สถิติที่นิยมใช้กันมากได้แก่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

ขอบเขตของการวิจัยทางบรรณารักษศาสตร์ซึ่งแบ่งตามเนื้อเรื่องและลักษณะงานห้องสมุด ปรากฏว่ามีวิทยานิพนธ์ที่ขอบเขตเนื้อหาเรื่องภูมิหลัง และเรื่องบริการผู้อ่านมากที่สุด มีจำนวน เท่ากัน คิดเป็นร้อยละ ๒๒.๘๖ รองลงมาได้แก่วิทยานิพนธ์ที่ขอบเขตเนื้อหาเรื่องทรัพยากร ห้องสมุด คิดเป็นร้อยละ ๒๑.๔๓ ถ้าแบ่งขอบเขตเนื้อหาของวิทยานิพนธ์ตามประเภทห้องสมุด

พัชรีย์ ทรประยูร, "การวิเคราะห์วิทยานิพนธ์ทางการศึกษาระดับปริญญาโทบัณฑิต ของนิสิตนักศึกษาในประเทศไทย ถึงปี พ.ศ. ๒๕๑๑" (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบัณฑิต แผนกวิชา วิจัยการศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ๒๕๑๒), หน้า ๔๖ - ๔๗.

พบว่า วิทยานิพนธ์จำนวนสูงสุดร้อยละ ๕๔.๒๘ มีขอบเขตเนื้อหาที่ไม่เกี่ยวกับห้องสมุดประเภทใดประเภทหนึ่ง วิทยานิพนธ์จำนวนรองลงมา คือร้อยละ ๒๔.๒๘ มีเนื้อหาเกี่ยวกับห้องสมุดวิทยาลัยและมหาวิทยาลัย

ข้อดีและข้อบกพร่องของวิทยานิพนธ์ เผล็ดโดยทั่วไปวิทยานิพนธ์ส่วนใหญ่อยู่ในเกณฑ์คือ วิทยานิพนธ์ที่ไ้คะแนนสูงสุดไ้คะแนนร้อยละ ๘๗.๘๒ เล่มที่ไ้คะแนนต่ำสุดไ้คะแนนร้อยละ ๖๖.๖๗ ลักษณะของข้อดีและข้อบกพร่องของวิทยานิพนธ์พอสรุปไ้ดังนี้ ลักษณะวัตถุประสงค์และข้อเสนอแนะอยู่ในเกณฑ์ดีมาก การย่อและการสรุปอยู่ในเกณฑ์ดี ลักษณะแบบการวิจัยและการวิเคราะห์ข้อมูลจ้กอยู่ในเกณฑ์ค่อนข้างดี ลักษณะเนื้อหาอยู่ในเกณฑ์พอใช้ แต่ลักษณะรูปแบบรายงานอยู่ในเกณฑ์ค่อนข้างต่ำ

ในปี พ.ศ.๒๕๑๕ (ค.ศ.๑๙๖๒) คาลวิน เจมส์ บอยเยอร์ (Calvin James Boyer) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "The Ph.D. Dissertation : An Analysis of the Doctoral Dissertation as an Infromation Source" โดยผู้วิจัยได้ทำการวิเคราะห์วิทยานิพนธ์ระดับปริญญาคุณวุฒิปดพิทพฤษศาสตร์ วิศวกรรมเคมี และจิตวิทยา ของมหาวิทยาลัยคาลิฟอร์เนีย ที่เบอร์คเลย์ มหาวิทยาลัยเพนซิลเวเนีย และมหาวิทยาลัยเท็กซัส ที่ออสติน ที่ทำในช่วง พ.ศ.๒๕๐๖ - ๒๕๑๐ (ค.ศ.๑๙๖๓ - ๑๙๖๗) จำนวน ๔๔๑ เล่ม เพื่อวิเคราะห์หาไ้มีการใช้วิทยานิพนธ์ระดับปริญญาคุณวุฒิปดพิทเป็นแหล่งข้อมูลอ้างอิงในแนวใดบ้าง โดยทำการวิเคราะห์เป็น ๒ แนว คือ วิเคราะห์ในรูปแบบการเผยแพร่เนื้อหาวิทยานิพนธ์ที่มีการพิมพ์เผยแพร่ทั่วไปใน ๔ สาขาวิชาคั้งกล่าว และวิเคราะห์ในรูปแบบของการนำเนื้อหาวิทยานิพนธ์ไปใช้ในการอ้างอิง

ภรณี สิริโชคิ, "การวิเคราะห์วิทยานิพนธ์สาขาวิชาบรรณารักษศาสตร์ บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ปีการศึกษา ๒๕๐๘ - ๒๕๑๕" (วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต แผนกวิชาบรรณารักษศาสตร์ บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ๒๕๒๐), หน้า จ.

ข้อมูลที่ใช้ในการวิจัยได้จากผู้เขียนวิทยานิพนธ์ โดยผู้วิจัยส่งแบบสอบถามไปยังผู้เขียนวิทยานิพนธ์แต่ละคน ซึ่งส่งรายการบรรณานุกรมสิ่งพิมพ์ที่ตีพิมพ์เผยแพร่ หรืออ้างอิงถึงวิทยานิพนธ์ของตนเอง นอกจากนี้ผู้วิจัยยังได้ขอมูลจากคณบดีวารสาร ซึ่งได้กล่าวถึงวิทยานิพนธ์ที่นำไปใช้อ้างอิงโดยผู้วิจัย ได้ตรวจสอบชื่อผู้เขียนวิทยานิพนธ์ที่ทำการศึกษาศาสาทั้งกล่าว เพื่อดูว่าวิทยานิพนธ์เหล่านั้นนำมาใช้อ้างอิงจริงหรือไม่ และอ้างอิงโดยผู้ใด ผลจากการวิจัยปรากฏว่า การเผยแพร่เนื้อหาวิทยานิพนธ์ส่วนใหญ่จะปรากฏเผยแพร่ในวารสารวิชาการ ส่วนรูปแบบของการเผยแพร่และการนำเนื้อหาวิทยานิพนธ์ไปอ้างอิงนั้นจะแตกต่างกันระหว่างสาขาวิชา มากกว่าแตกต่างกันระหว่างมหาวิทยาลัยประมาณ ๒ ใน ๓ ของวิทยานิพนธ์นำไปใช้ในการอ้างอิง นอกเหนือจากนั้นคือประมาณ ๑ ใน ๓ ไม่นำมาใช้ในการอ้างอิง

ในปี พ.ศ.๒๕๑๔ (ค.ศ.๑๙๖๑) โรเบิร์ต ดี. รัสเซล (Robert D. Russell) แห่งมหาวิทยาลัยสแตนฟอร์ดแคลิฟอร์เนีย ได้ทำการวิเคราะห์การวิจัยเกี่ยวกับสุขภาพและการศึกษา ในวารสาร Research Quarterly ระหว่างปี ๑๙๕๑ - ๑๙๖๐ โดยผู้วิจัยมีจุดมุ่งหมายเพื่อที่จะสำรวจรายงานการวิจัยที่เกี่ยวกับสุขภาพและการศึกษาที่ตีพิมพ์ขึ้นในวารสาร Research Quarterly ระหว่างเดือนมีนาคม ๑๙๕๑ ถึงเดือนพฤษภาคม ๑๙๖๐ เพื่อที่จะทำการวิเคราะห์จำนวนสัดส่วนหัวข้อเรื่อง วิธีการในการวิจัยผลของการวิจัยปรากฏว่า จากจำนวนรายงานการวิจัยในวารสาร Research Quarterly ทั้งหมด ๘๗๖ เรื่อง เป็นรายงานที่เกี่ยวกับสุขภาพและการศึกษา ๕๕ เรื่อง คิดเป็นร้อยละ ๖.๒๕ ของทั้งหมด โดยเฉลี่ยในปีหนึ่ง ๆ มีรายงานการวิจัยเกี่ยวกับสุขภาพและการศึกษาประมาณ ๖.๒๑ ต่อปี และเรื่องที่ทำกรวิจัยส่วนใหญ่ประมาณร้อยละ ๒๕ เป็นหัวข้อที่เกี่ยวกับการพัฒนาหลักสูตร และการปรับปรุงเกี่ยวกับความคิด ทักษะการปฏิบัติ ความต้องการและความสนใจ รองลงมาได้แก่การทดสอบเกี่ยวกับทางานความรู้ ทักษะคิด สิ่งแวดล้อมและสุขภาพส่วนบุคคล การวิจัยทางานโภชนาการ สุขภาพและการปฏิบัติ

Calvin James Boyer, "The Ph.D. Dissertation : an Analysis the Doctoral Dissertation as an Information Source" (Ph.D. Dissertation, Department of Library Science, University of Texas at Austin, 1972).

การประเมินผลโปรแกรมต่าง ๆ การเตรียมครู กิจกรรมที่มีผลต่อสุขภาพ การบริการด้านสุขภาพ
อุบัติเหตุและการสุขภาพ และการวิเคราะห์งานวิจัยต่าง ๆ ตามลำดับ ส่วนวิธีการที่ใช้ในการ
วิจัยส่วนใหญ่ใช้แบบสอบถาม

ในปี พ.ศ. ๒๕๐๕^๒ สมาคมการวิจัยทางการศึกษาของสหรัฐอเมริกา (The
American Educational Research Association) ได้จัดตั้งคณะกรรมการประเมินผล
งานวิจัยซึ่งมีวัตถุประสงค์เพื่อพิจารณาประเมินคุณภาพงานวิจัยที่พิมพ์ในวารสารต่าง ๆ และวิเคราะห์
ข้อบกพร่องที่สำคัญของงานวิจัยเหล่านั้น

ในการพิจารณาประเมินคุณภาพงานวิจัย คณะกรรมการประเมินผลงานวิจัยจึงได้
กำหนดเกณฑ์การประเมินผลเพื่อพิจารณาลักษณะของงานวิจัยไว้ ๕ ประการ ดังนี้คือ

๑. ความชัดเจนของปัญหาหรือหัวข้อเรื่อง
๒. ความชัดเจนของสมมุติฐาน
๓. ความสำคัญของปัญหา
๔. ความชัดเจนของข้อตกลงเบื้องต้น
๕. การอธิบายถึงขอบเขตของการศึกษา
๖. การให้คำจำกัดความของเทอมที่สำคัญ

Robert D. Russell, "An Analysis of the Health and Health
Education Research in Research Quarterly, 1951-1960," The Research
Quarterly 33 (March 1962): 137-140.

^๒ Edwin Wandt, A Cross - Section of Educational Research,
(New York : David McKay Company, Inc., 1968).

๗. การอธิบายถึงความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา พร้อมทั้งงานวิจัยที่เกี่ยวข้องของอย่างชัดเจน

๘. การอธิบายถึงวิธีดำเนินการวิจัยอย่างชัดเจน
๙. แบบการวิจัยไม่มีขอบกพร่องที่ร้ายแรง
๑๐. การวิจัยนั้นช่วยในการแก้ปัญหาหรือข้อสงสัย
๑๑. การอธิบายถึงประชากรและกลุ่มตัวอย่างในการวิจัย
๑๒. ความเหมาะสมของวิธีสุ่มตัวอย่าง
๑๓. การอธิบายถึงวิธีเก็บรวบรวมข้อมูล และวิธีการวิจัย
๑๔. ความเหมาะสมของวิธีเก็บรวบรวมข้อมูล และวิธีวิจัย
๑๕. ความถูกต้องของวิธีเก็บรวบรวมข้อมูล และวิธีวิจัย
๑๖. ความแม่นยำและความเชื่อมั่นของหลักฐานที่รวบรวม
๑๗. การเลือกสถิติการวิเคราะห์ข้อมูลอย่างเหมาะสม
๑๘. การใช้วิธีวิเคราะห์ข้อมูลอย่างถูกต้อง
๑๙. การแสดงผลของการวิเคราะห์ข้อมูลอย่างชัดเจน
๒๐. การอภิปรายสรุปผลอย่างชัดเจน
๒๑. หลักฐานสนับสนุนผลสรุปและข้อเสนอแนะ
๒๒. ผลสรุปเป็นตัวแทนของประชากรได้
๒๓. การเขียนรายงานชัดเจน
๒๔. การเขียนเรื่องการรายงานอย่างมีเหตุผล
๒๕. การรายงานแสดงถึงความเป็นกลางไม่ลำเอียงหรือขาดทัศนคติทางวิทยาศาสตร์

การประเมินผลในแต่ละรายการได้แบ่งมาตรฐานการให้คะแนนออกเป็น ๕ ระดับ

คือ

๕	ดีมาก	เป็นแบบที่ปฏิบัติได้ดี
๔	ดี	มีขอบกพร่องเล็กน้อย
๓	ปานกลาง	ไม่ดี ไม่เลว

- ๒ เลว มีขอบกพร่องร้ายแรง
๑ ไม่สมบูรณ์ เป็นตัวอย่างที่เลว

เพื่อที่จะให้การประเมินผลนั้นเป็นไปอย่างยุติธรรม จึงได้กำหนดหลักการประเมินผลงานวิจัยไว้ดังนี้ คือ

๑. อานงานวิจัยและศึกษาปัญหา วิธีรวบรวมข้อมูล การวิเคราะห์ข้อมูล การสรุปผลพิจารณาว่าข้อมูลเกี่ยวข้องกับปัญหาที่กล่าวหรือไม่ ผลสรุปเกี่ยวข้องกับหลักฐานที่แสดงไว้หรือไม่

๒. พิจารณาวิธีรวบรวมข้อมูลและการวิเคราะห์ข้อมูล ว่าเป็นระเบียบเพียงพอหรือไม่ สำหรับการตัดสินคุณภาพงานวิจัยที่กำหนดไว้ เช่น

- ๒.๑ ใช้อธิบายถึงประชากรที่ใช้ศึกษาอย่างละเอียดเพียงพอหรือไม่
๒.๒ ใช้กลุ่มตัวอย่างและวิธีการสุ่มตัวอย่างเหมาะสมหรือไม่
๒.๓ อธิบายวิธีการและเครื่องมือที่ใช้เก็บรวบรวมข้อมูลชัดเจนหรือไม่
๒.๔ อธิบายถึงวิธีวิเคราะห์ข้อมูลละเอียด ชัดเจนเพียงใด
๒.๕ มีการอธิบายถึงการควบคุมตัวแปร เพื่อช่วยให้เกิดความสมบูรณ์ของผลการ

วิจัยมากน้อยเพียงใด

๒.๖ แสดงผลการวิเคราะห์ชัดเจนหรือไม่

๓. พิจารณาผลสรุปทุกครั้งของผู้เขียน เพื่อความหลักฐานที่แสดงมานั้นสนับสนุนกันหรือไม่

๓.๑ หลักฐานที่รวบรวมมามีความแม่นยำ และเชื่อถือได้หรือไม่

๓.๒ ใกล้เคียงวิธีวิเคราะห์ข้อมูลที่เหมาะสมหรือไม่

๓.๓ ใช้วิธีวิเคราะห์ข้อมูลถูกต้องหรือไม่

๓.๔ ถ้าสรุปกล่าวถึงความสัมพันธ์กันอย่างมีเหตุผล ผู้เขียนได้แสดงถึง

สาเหตุและผลที่เกิดได้กันอย่างเหมาะสมชัดเจนหรือไม่

๔. พิจารณาผลสรุปอื่นถ้าผู้เขียนไม่ได้กล่าวถึงโดยมาจากหลักฐานที่แสดงไว้

๕. พิจารณาผลสรุปว่าสามารถนำไปใช้ในการปรับปรุงการศึกษาหรือเป็นประโยชน์

อื่นหรือไม่

ในการพิจารณาวิเคราะห์ของบทประพันธ์ที่สำคัญของผลงานวิจัยนั้น ให้พิจารณาคัดสิน
ดังนี้คือ

- ๑. มีผู้อยอมรับพิมพ์ เผยแพร่ งานวิจัยนั้น โดยไม่ต้องกลับไปพบทวนใหม่
- ๒. ให้ไปพบทวนงานวิจัยนั้นอีกครั้งจึงจะรับพิมพ์เผยแพร่
- ๓. ปฏิเสธที่จะพิมพ์งานวิจัยนั้น

สรุปผลการพิจารณารายงานการวิจัยที่ตีพิมพ์ในวารสารต่าง ๆ ในปี พ.ศ. ๒๕๐๕

มีดังนี้

- ๑. จากรายงานการวิจัยทั้งหมด ๑๒๕ เรื่อง ได้รับการยอมรับเพื่อตีพิมพ์ ร้อยละ ๑๕ ให้กลับไปพบทวนใหม่ร้อยละ ๔๑ และปฏิเสธไม่รับพิมพ์ร้อยละ ๔๐
- ๒. เมื่อใช้เกณฑ์การพิจารณาตามรายการทั้ง ๒๕ ข้อ โดยใช้การวัดเป็น ๕ ระดับทั้งกล่าว พบว่าลักษณะในแต่ละข้อจะค่าเฉลี่ยของการไต่คะแนนเป็น ๓ จุดขึ้นไปเป็น ส่วนมากและค่าเฉลี่ยต่ำสุดเป็น ๒.๕๐ ซึ่งได้แก่ลักษณะของความชัดเจนของข้อตกลงเบื้องต้น (ข้อ ๔) ค่าเฉลี่ยนี้เป็นของรายงานการวิจัย ๔๑ เรื่องที่ตีพิมพ์ในวารสารการศึกษา ส่วนค่าเฉลี่ยสูงที่สุดนั้นเป็น ๔.๑๕ ซึ่งได้แก่การรายงานแสดงถึงความเป็นกลางไม่ลำเอียงหรือขาดทัศนคติทางวิทยาศาสตร์ (ข้อ ๒๕) ค่าเฉลี่ยนี้เป็นรายงานการวิจัย ๔๔ เรื่องที่ตีพิมพ์ในวารสารทางวิชาชีพ

๓. การที่ผู้คัดสรรพิจารณารายงานการวิจัยที่บรรณาธิการให้กลับไปพบทวนก่อน ตีพิมพ์ และรายงานการวิจัยที่ถูกปฏิเสธในการตีพิมพ์ เป็นรายงานการวิจัยจำนวน ๑๒๕ เรื่อง ซึ่งมีลักษณะต่าง ๆ ดังนี้คือ

- ๓.๑ งานวิจัยที่เสนอผลการวิจัยไม่ชัดเจน ๓๓ เรื่อง
- ๓.๒ งานวิจัยที่ไขว้วิเคราะห์ข้อมูลผิด ๓๒ เรื่อง
- ๓.๓ งานวิจัยที่ใช้แบบวิธีดำเนินการวิจัยไม่เหมาะสม ๓๑ เรื่อง
- ๓.๔ งานวิจัยนั้นไม่แสดงถึงความแน่นอนหรือความเชื่อถือได้ของหลักฐาน

๒๔ เรื่อง

- ๓.๕ งานวิจัยซึ่งมีผลสรุปไม่ได้รับการสนับสนุนจากหลักฐาน ๒๕ เรื่อง

สไตน์ฮอส (Steinhaus) ได้แบ่งวิธีการวิจัยทางพลศึกษาออกเป็น ๓ วิธี ดังนี้ คือ

๑. การวิจัยเชิงประวัติศาสตร์ หรือการวิจัยจากห้องสมุด (Historical Research or Library Research)
๒. การวิจัยแบบสังเกต หรือ การวิจัยแบบสำรวจ หรือการวิจัยเชิงพรรณนา (Observational Research or Survey or Descriptive Research)
๓. การวิจัยเชิงทดลอง (Experinental Research)

การวิจัยเชิงประวัติศาสตร์ หรือการวิจัยจากห้องสมุด (Historical Research or Library Research)

การวิจัยเชิงประวัติศาสตร์หรือการวิจัยจากห้องสมุดนี้ เป็นการค้นคว้าหาข้อเท็จจริงจากเอกสารและบันทึกต่าง ๆ ดังนั้นการวิจัยจึงจำต้องอาศัยห้องสมุด หรือสถานที่ราชการต่าง ๆ ซึ่งเป็นแหล่งที่รวบรวมหนังสือ เอกสารหรือสิ่งพิมพ์ต่าง ๆ บางครั้งเราจึงได้ยินบางคนเรียกการวิจัยแบบนี้ว่า การวิจัยเอกสาร (Documentary Research) การวิจัยประเภทนี้ใช้ได้กับทุกสาขาวิชา แต่ที่สำคัญโดยเฉพาะกับการศึกษาทางประวัติศาสตร์ วรรณคดี และภาษาศาสตร์ เพราะการวิจัยเชิงประวัติศาสตร์นี้ช่วยกำหนดหลักการในอดีต เพื่อนำไปสู่หลักการในปัจจุบัน ช่วยให้เข้าใจเรื่องในปัจจุบันได้ดีขึ้น เพื่อพิจารณาการพัฒนาของสิ่งนั้นมาเป็นลำดับขึ้น การวิจัยประเภทนี้มีเพียงแต่ใช้ศึกษาเรื่องในอดีตเท่านั้น ยังศึกษาเรื่องในปัจจุบันได้เช่นกัน^๒

Arthur H. Steinhaus, "Why this Research?" in Research Methods in Health, Physical Education, and Recreation, ed. Scott M. Gladys (Washington, D.C. 1959), p. 6-9.

^๒
Tyrus Hillway, Introduction to Research, 2d ed. (Boston: Houghton Mifflin Co., 1956), P.18.

เอกสารที่ใช้ในการค้นคว้าวิจัยนี้ได้มาจากแหล่งข้อมูล ๒ ประเภท คือ

๑. แหล่งข้อมูลปฐมภูมิ (Primary Source Materials) ได้แก่ เอกสารที่ผู้เขียนได้ร่วมอยู่ในเหตุการณ์ เช่น บันทึกทางราชการ บันทึกส่วนบุคคล คำบอกกล่าวโดยผู้เห็นเหตุการณ์ ทราบหรือสิ่งที่เหลืออยู่
๒. แหล่งข้อมูลทุติยภูมิ (Secondary Source Materials) ได้แก่ เอกสารที่อ้างอิงมาจากหลักฐานข้อมูลปฐมภูมิ โดยผู้เขียนรายงานไม่ได้เห็นเหตุการณ์ แต่อาจได้มาจากการสนทนาหรือสัมภาษณ์ผู้เห็นเหตุการณ์ แหล่งข้อมูลนี้เราต้องระมัดระวังเพราะผู้เขียนอาจจะตีความหมายวิพากษ์วิจารณ์ใช้ความคิดเห็นของเขาเกี่ยวกับเนื้อหาต้นฉบับด้วย ซึ่งอาจทำให้ข้อมูลคลาดเคลื่อนไปจากความเป็นจริงได้ ดังนั้นก่อนการใช้เอกสารจะต้องตรวจสอบความแน่นอนและความถูกต้อง โดยการตรวจสอบภายนอกและภายใน

การตรวจสอบภายนอก เป็นการพิสูจน์ว่าเอกสารนั้นเป็นเอกสารที่แท้จริง และพิจารณาความน่าเชื่อถือของผู้เขียน โดยดูจากประสบการณ์ หน้าที่การงาน ความสามารถ ทั่ว ๆ ไป เป็นต้น

การตรวจสอบภายใน กระทำเมื่อทราบว่าเอกสารนั้นเป็นเอกสารที่แท้จริง ซึ่งทราบจากการตรวจสอบภายนอกแล้ว จึงมาตรวจสอบความถูกต้องในความหมายและความเชื่อถือได้ของเนื้อหาในเอกสารนั้น

Cater V. Good and Douglas E Scates, Methods of Research: Educatinal, Physical, Sociological, (New York : Appleton-Century - Crofts, 1954), P.184.

^๒ Ibid., P. 184 - 185.

^๓ Hillway, Introduction to Research, P. 136.

^๔ Ibid.

^๕ Ibid, P.141.

การวิจัยแบบสำรวจ หรือการวิจัยเชิงพรรณนา (Survey or Descriptive Research)

การวิจัยเชิงพรรณนาหรือการวิจัยแบบสำรวจ เป็นความพยายามอย่างมีระเบียบแบบแผน ในการวิเคราะห์ตีความ รายงานสภาพปัจจุบันของสังคม หมู่คณะ หรือขอบเขตใดขอบเขตหนึ่ง เพื่อให้ได้ข้อมูลซึ่งนำมาจัดประเภท กำหนดหลักการ และตีความ เพื่อใช้เป็นแนวทางในการ ปฏิบัติในอนาคตอันใกล้ การวิจัยเชิงสำรวจ ส่วนมากมักใช้เกี่ยวกับการศึกษาความเชื่อถือ ความคิดเห็น ทศนคติต่อสิ่งต่าง ๆ หรือเหตุการณ์ สำหรับปัญหาทางการศึกษานั้น มักวิจัย เกี่ยวกับการสอน การบริหารโรงเรียน และหลักสูตร^๒

วิธีวิจัยโดยการสำรวจอาจทำได้ ๔ แบบ คือ

๑. การสุ่มตัวอย่าง (Sampling method)
๒. การออกแบบสอบถาม (Questionnaire method)
๓. การสัมภาษณ์ (Interview method)
๔. การสังเกต (Observation method)

การสุ่มตัวอย่าง (Sampling method) ในการวิจัยที่มีกลุ่มประชากรเป็นจำนวนมาก จำเป็นต้องอาศัยการสุ่มตัวอย่าง เพื่อประหยัดเวลาและเงินทุนในการวิจัย เช่น ถ้าต้องการทราบความสูงเฉลี่ยของนักเรียนชั้นประถมปีที่ ๔ ทั่วประเทศไทย ผู้วิจัยจำเป็นต้องเลือกกลุ่ม ประชากรตัวอย่าง เพื่อเป็นตัวแทนของกลุ่มใหญ่ ซึ่งควรมีเกณฑ์ในการเลือกที่ดี เพราะถ้าได้ตัวแทน ก็ ผลการวิจัยก็แทนกลุ่มประชากรทั้งหมดได้

Frederick L. Whitney, The Elements of Research, (New York : Prentice-Hall, 1960), p. 161.

^๒ สุชา จันทร์โฮม, การวิจัยทางการศึกษา, (กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์แพร่พิทยา, ๒๕๑๕), หน้า ๒๕.

^๓ ประคอง กรรณสูตร, สถิติศาสตร์ประยุกต์สำหรับครู, (พระนคร: ไทยวัฒนาพานิช, ๒๕๑๕), หน้า ๔๐.

การออกแบบสอบถาม (Questionnaire method) ^{วิธีนี้สะดวก ประหยัดเวลา}
และค่าใช้จ่าย แต่ข้อมูลที่ได้จากแบบสอบถามจะสมบูรณ์ถูกต้องเพียงไร ขึ้นอยู่กับประสิทธิภาพ
ของแบบสอบถามและความร่วมมือของผู้ตอบ

การสัมภาษณ์ (Interview method) ใช้เมื่อไม่สามารถหาข้อมูลได้จากวิธีอื่น
หรือวิธีอื่นไม่สามารถให้ข้อมูลที่เที่ยงตรงเท่ากับการสัมภาษณ์ เช่น ข้อมูลที่เป็นความลับหรือ
ต้องการสังเกตลักษณะท่าทางบางอย่าง ข้อมูลจากการสัมภาษณ์ขึ้นอยู่กับความสามารถของผู้สัมภาษณ์
อย่างยิ่ง

การสังเกต (Observation method) ^{วิธีนี้มีประโยชน์ในการศึกษาเกี่ยวกับการ}
พัฒนาเด็กศึกษาพฤติกรรมของคน จึงต้องมีการเข้าสังเกตความเป็นไปของสิ่งที่ต้องการจะศึกษา
โดยใกล้ชิด การเก็บรวบรวมข้อมูลจากการสังเกตอาจทำได้โดยการจดบันทึกประจำวัน^๓

การวิจัยแบบทดลอง (Experimental Research)

การทดลองเป็นวิธีการที่มีการควบคุมสภาวะการทดลองขึ้นเพื่อทดสอบสมมุติฐาน ซึ่ง
มักจะใช้อุปกรณ์เครื่องมือต่าง ๆ และห้องทดลอง ปัจจัยสำคัญในการวิจัยแบบนี้นับอยู่กับตัวผู้ทดลอง
ต้องรู้จักสังเกตอย่างรอบคอบระมัดระวังในการติดตามทดลองเป็นระยะ ๆ และต้องเข้าใจสิ่งที่เกิด
ขึ้นในระหว่างการทดลอง การวิจัยแบบการทดลองอาจกระทำได้เป็น ๓ แนว คือ

^๑ Esther French ; Charles C. Cowell and Alfred W. Hubbard,
"Tools for Obtaining Data," in Research Methods in Health, Physical
Education and Recreation, p. 100 - 103.

^๒ Ibid.

^๓ Ibid., p. 103.

^๔ Hillway, Introduction to Research, p. 153 - 174.

- ๑. หาความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรต่าง ๆ ในสภาพการณ์ที่กำหนดไว้เป็นพิเศษ
- ๒. ทดสอบทฤษฎี และผลงานวิจัยในอดีต
- ๓. ปรับปรุงทฤษฎี และสมมุติฐานที่มีอยู่

การทดลองตามแนวใดแนวหนึ่งดังกล่าวแล้ว ทำได้โดยผู้วิจัยสร้างสภาพการณ์ตามที่ต้องการแล้วปรับตัวแปรบางตัวให้เข้ากับสภาพการณ์นั้น ๆ ต่อจากนั้นจึงควบคุมตัวแปรที่จะทดลอง ซึ่งอาจจะเป็นตัวแปรตัวเดียวหรือหลายตัวก็ได้ ในระหว่างการควบคุมตัวแปรนั้นก็ทำการสังเกตแล้ววัดผล

การวิจัยไม่ว่าจะเป็นการวิจัยประเภทใดก็ตาม ล้วนแต่ต้องใช้วิธีการศึกษาอย่างมีเหตุผลและวิธีการทางวิทยาศาสตร์ เพื่อนำมาใช้ในปัญหาที่เกิดขึ้นในชีวิตประจำวันอย่างแท้จริง และวิธีการนั้นจะต้องมีจุดมุ่งหมายที่จะนำมาปรับปรุงแก้ไข เพราะการศึกษาวิจัยช่วยให้ข้อเท็จจริงเพิ่มเติมหลาย ๆ ลักษณะที่จะนำไปสู่การวินิจฉัย และการลงความเห็นที่มีประโยชน์ต่อสังคม

จากความมุ่งหมายดังกล่าวข้างต้น นักการศึกษาจึงได้สรุปวัตถุประสงค์ของการวิจัยตามประเภทของงาน ดังนี้ ^๓ คือ

- ๑. การวิจัยพื้นฐานหรือการวิจัยบริสุทธิ์ (Fundamental or Pure Research) การวิจัยแบบนี้ทำขึ้นโดยลักษณะที่เป็นไปตามแบบ (Formal aspects) กำหนดเค้าโครงและแนวโน้มนทางวิทยาศาสตร์กายภาพ และกระทำอย่างจริงจัง สร้างแบบในการวิเคราะห์ จุดมุ่งหมายของการวิจัยแบบนี้ได้โดยการสร้างสรรค์ทฤษฎีการค้นพบ หรือหลักเกณฑ์ใหม่ขึ้นมา การไข

^๑ Fred N. Kerlinger. Foundations of Behavioral Research, 2d ed. (New York : Holt, Rinehart and Winston, 1973), p. 379 - 382.

^๒ เสริมศรี เจริญผล, การวิจัยและบรรณานุกรม, (กรุงเทพมหานคร: ภาควิชาบรรณารักษศาสตร์ คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง, ๒๕๑๘), หน้า ๑๐.

^๓ Jong W. Best, Research in Education, 2d ed. (Englewood Cliffs, N.J. : Prentice Hall, 1970), p. 11 - 14.

ตัวอย่างที่ครอบคลุมเพื่อให้ข้อเท็จจริงเพิ่มเติมจากที่ได้เคยมีการศึกษามาแล้ว ในสายตาของผู้คนนั้น การนำสิ่งใหม่มาใช้ในปัญหาเป็นเพียงส่วนน้อย การวิจัยแบบที่เป็นพื้นฐานนี้ โดยปกติแล้วกระทำกันในห้องทดลอง และมักจะใช้สัตว์เป็นตัวอย่างในการทดลอง

๒. การวิจัยเพื่อการประยุกต์ (Applied Research)

การวิจัยเพื่อการประยุกต์ส่วนใหญ่จะมีลักษณะของการวิจัยที่เป็นพื้นฐานเป็นหลัก รวมทั้งใช้เทคนิคในการสุ่ม และการลงความเห็นเกี่ยวกับการนำมาใช้กับคนหมู่มาก โดยมีจุดมุ่งหมายที่จะปรับปรุงผลผลิตหรือขบวนการดำเนินงาน และเพื่อทดสอบความคิดเห็นในแง่ทฤษฎี เมื่อมีปัญหารจริง ๆ ถ้าเป็นการวิจัยทางการศึกษามักจะใช้ในแบบที่นำไปประยุกต์ เพราะช่วยให้พัฒนาหลักทั่วไปในขบวนการ เรียนการสอนและอุปกรณ์การสอน

๓. การวิจัยเพื่อใช้ในเชิงปฏิบัติการ (Action Research)

การวิจัยในลักษณะนี้ส่วนใหญ่จะนำมาใช้ในสาขาวิชาการศึกษา มีจุดมุ่งหมายที่จะนำไปใช้ได้ทันที ไม่ใช่เพื่อการพัฒนาทางทฤษฎี หรือมีใช้เพื่อการนำไปใช้ได้โดยทั่วไป แต่เน้นที่ปัญหาซึ่งกำลังเกิดขึ้นในขณะนั้นเฉพาะที่ใดที่หนึ่ง การประเมินผลข้อเท็จจริงก็กระทำในแง่ของการนำไปใช้ในเฉพาะที่ไม่ใช่ในแง่ของสากล จุดมุ่งหมายของการวิจัยก็เพื่อนำมาปรับปรุงงานที่ปฏิบัติอยู่ และในขณะที่เดียวกันก็ปรับปรุงบุคคลซึ่งจะมาปรับปรุงการปฏิบัติงานด้วย